

Сённяшні нумар,
паважаны чытач,
знаёміць цябе
з выбраннікамі
народа —
кандыдатамі
ў народныя
дэпутаты СССР

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, КАМСАМОЛЬСКАГА І ПРАФСАЮЗНЫХ
КАМІТЭТАЎ БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОўНАГА Чырвонага СЦЯГА
ДЗЯРЖАўНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

1989

ЧАЦВЕР

2

САКАВІКА

№ 7 (1600)

СУСТРЭЧА З КАНДЫДАТАМ

у народныя дэпутаты — сёння справа звычайная. І тым не менш кожная з іх асабліва. Мы, выбаршчыкі, чэрпаем нейкую інфармацыю для сябе, а для кандыдата яна — яшчэ адзін сур'ёзны экзамен.

Такім экзаменам стала для кандыдата ў народныя дэпутаты СССР М. І. Дзямчука — Міністра народнай адукацыі БССР — сустрэча з выкладчыкамі, супрацоўнікамі і студэнтамі нашага ўніверсітэта. Пытанніў задалі шмат (зрабіла ўплыў і тое, што Міхаіл Іванавіч раней працаваў у БДУ) і на кожнае з іх прысутныя атрымалі грунтоўны і поўны адказ.

3. АЛЯКСАНДРАВА.

ТРАДЫЦЫЙНЫЯ СПАБОРНІЦТВА

па валеіболу каманд ўніверсітэтаў гарадоў Мінска, Вільнюса, Гарту і Рыгі прайшлі нядаўна ў сталіцы Літвы. У гэтым годзе яны мелі сваю асаблівасць — у спаборніцтвах прынялі ўдзел мужчынская і жаночая зборныя Пражскага ўніверсітэта (ЧССР). І гэта ў пэўнай ступені абумовіла асаблівасць напружанне і напал барацьбы. Дарэчы, госці з Прагі (мужчыны) былі мацнейшымі ў спаборніцтвах, а сярод жаночых каманд першае месца заняла зборная Вільнюскага ўніверсітэта.

Нашы каманды выступілі няўдала: мужчыны — на чацвёртым месцы, жанчыны — на пятым. У нейкай ступені спартсменаў можна зразумець: час падрыхтоўкі да спаборніцтваў супаў са здачай экзаменацыйнай сесіі. Але асноўная прычына (гэта маё ўласнае меркаванне) — нізкія маральна-валявыя якасці ігракоў. Пасля гульняў разам з імі мы прааналізавалі вынікі і ўнеслі адпаведныя карэктывы ў вучэбна-трэнеравачны працэс. Наперадзе — Спартакіяда ВНУ рэспублікі па валеіболу. Думаю, што ўрок будзе на карысць, і мы пакажам лепшыя рэзультаты.

М. КУЧЫНСКІ.

ЖАНОЧАЕ СВЯТА

мы зможам сустрэць усе разам — у ДК чыгуначнікаў. Агульнаўніверсітэцкі вечар адбудзецца 7 сакавіка а 19 гадзіне. Білеты можна набыць у студэнцкім клубе. Тэлефон для давадак: 20-42-07.

Універсітэт сустрэкаў кандыдатаў у дэпутаты Вярхоўнага Савета СССР ад камсамола — 32 з іх прыехалі ў Мінск, а да нас завіталі трое. Няхай не пакрыўдзяцца астатнія: слухаючы гэтых траіх, не верылася, што можна знайсці больш дастойных кандыдатаў.

Яны ўжо сустрэкаліся з выбаршчыкамі ў Сургуце, Гальяці, Чэбаксарых і Валгаградзе, і ўжо неаднаразова чулі праграмы кожнага са сваіх сапернікаў. Не, гэта слова тут не падыходзіць, бо хлопцы прызналіся, што ў час сумесных паездак сталі сябрамі і аднадумцамі ў галоўных пытаннях. Гэта добра адчувалася, калі яны выступалі і адказвалі пытанні:

П. Шацько,
Ш. Абуталіпаў,
М. Сотнікаў
(на здымках).

ВАЛЖАНІН, ДЫРЭКТАР ДЗІЦЯЧАГА ДОМА

Яму давялося гаварыць першым — прыгожаму маладому мужчыне Шамілю Абуталіпаву, дырэктару дзіцячага дома з Паўлаўскага раёна Ульянаўскай вобласці. Калі ён падзяліўся сваімі планамі і намерамі на магчымай дэпутатскай пасадзе, радасна стала, што рукамі, сэрцам і розуму менавіта такога чалавека давораюць лёсы многіх дзяцей.

Платформу сваю Шаміль пераказаў каратка, па пунктах. Але за гэтай сцісласцю добра адчувалася яго асоба.

Справы камсамола, безумоўна, турбуюць кандыдата ў народныя дэпутаты ад ВЛКСМ — ён лічыць, што неабходна змяніць перш за ўсё сістэму фінансавання Саюза і выключыць магчымасць спажывецкага падыходу да моладзі, які пакуль даводзіцца назіраць. Зараз, на думку Шаміля, моладзі патрэбны спецыяльныя сацыяльныя службы, якія б займаліся пастаянным назіраннем за грамадскім меркаваннем і маглі прагназіраваць асноўныя сацыяльныя з'явы, а не толькі канстатаваць іх, калі тыя ўжо набылі пэўнае развіццё.

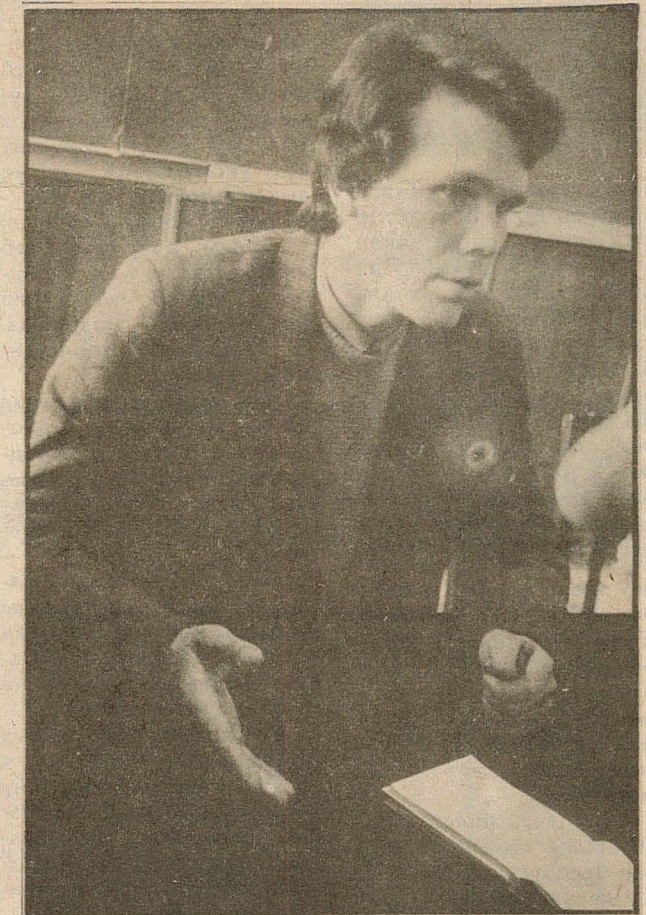
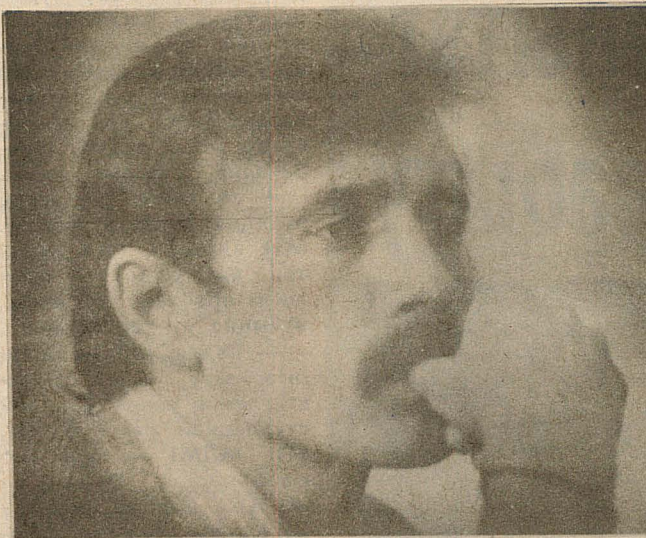
Самае значнае месца ў перадвыбарнай праграме Шаміля Абуталіпава займаюць праблемы аховы дзяцінства, а таксама маладых сем'яў. Шаміль назваў лічбы, якія вельмі яго хвалюць: у нашай краіне прыблізна паўтара мільёны дзяцей, якія сталі сіратамі пры жывых бацьках, бо жывуць у дзіцячых дамах. І 10 мільёнаў сем'яў, якія не маюць дзяцей. Таму праблема магла б вырашыцца даволі проста. Але ж закон прадугледжвае на такі выпадак шмат умоў, не заўсёды ажыццявімых. Шаміль пытаецца ў сваіх слухачоў: «Ці гуманны такі закон?» Сам ён у гэтым не ўпэўнены...

Яшчэ дырэктар марыць, каб усе дзіцячыя дамы існавалі не як інтэрнаты, а па сямейнаму прынцыпу. І вельмі турбуюцца аб тых, каго называюць «маці-адзіночка» — хацеў бы дабіцца асаблівых льгот для іх.

— Я — валжанін, таму мяне не можа не турбаваць лёс вялікай ракі і экалагічнае становішча наогул, — так Шаміль пачаў гаворку пра агульначалавечыя праблемы.

Пытанні яму вырашылі

«Галоўную сілу бачу ў маладых»

задаваць, калі адбудзецца знаёмства з другімі кандыдатамі. І далі слова светлаваласаму чалавеку ў галубым джэмперы з эмблемай Маскоўскага ўніверсітэта. Так, гэта ён — сакратар камсамольскай арганізацыі МГУ Максім Сотнікаў.

«МОЛАДЗІ ДА СПАДОБЫ ПРАГРЭС У ГРАМАДСТВЕ...»

— Мне 31 год, нарадзіўся ў сям'і ваеннаслужачага. Па спецыяльнасці — фізік, кандыдат фізіка-матэматычных навук. Сакратаром кам-

самольскай арганізацыі МГУ з'яўляюся трэці год.

Максім, як і Шаміль, выкладаў сваю праграму па пунктах, але адразу адзначыў: «Я думаю, што перадвыбарная платформа павінна быць не зборнікам нейкіх наказаў, а сапраўдным банкам цэнсных арыентацый».

— Перш за ўсё нам трэба аднавіць чалавечы воплік нашага сацыялістычнага грамадства. Тут без увагі да эканамічных праблем не абыходзіцца. Нам патрэбна шматсектарная эканоміка, трэба, каб больш дзейным стаў ланцужок «прадукцыйнасць працы — заробатная плата — цэны», каб быў уведзены прагрэсіўны налог. Можна выкарыстаць для ўздыму эканомікі і скарачэнне, якое адбываецца зараз у нашых Узброеных Сілах, — для пераразмеркавання рэсурсаў.

Асобны раздзел у праграме Максіма Сотнікава — маладзёжныя праблемы. «Маладзёў заўсёды выйграе там, дзе ёсць прагрэс, бо яна — самая мабільная частка грамадства, — упэўнены кіраўнік камсамольцаў Маскоўскага ўніверсітэта. — Але нам не абыходзіць без сістэмы гарантыяў для маладога пакалення».

— Узровень цывілізаванасці грамадства вызначаецца адносінамі да жанчыны.

Дзесьці мы ўжо чулі гэтыя словы. Але даведацца, што так лічыць малады кандыдат у дэпутаты, асабліва прыемна, бо чалавечы ўзровень канкрэтнай асобы таксама вымяраецца тымі ж адносінамі. Дарэчы, на гэты конт у яго праграме шмат канструктыўных прапановаў.

Асабліва погляд у Максіма Сотнікава на існуючую у нас сістэму прапіскі: ён лічыць яе феадальным перажыткам. І мае прапановы: кожны працоўны калектыў можа вырашаць пытанне аб прапісцы ў сваім горадзе чалавека, які яму патрэбны, бо мае талент.

Як і большасць сённяшніх прагрэсіўных грамадскіх дзеячоў, Максім выказаўся за неабходнасць стварэння ў нас сапраўды прававой дзяржавы:

— Мне здаецца, вельмі значным крокам наперад было б прыняцце пасля шырокага народнага абмеркавання наступных законаў: аб рэфэрэндуме, аб друку, аб грамадскіх арганізацыях і аб архівах.

Ідзе ў праграме Сотнікава і гаворка аб экалагічным стане. Ён выступае за поўную галоснасць: каб усе значныя практычныя вынікі выносіліся на суд грамадскасці, бо людзі маюць права ведаць, чым дыхаюць і якую ежу спажываюць. Яшчэ Максім прапануе стварыць прафесійныя пазаведамасныя экспертызы, якія б назіралі за экалагічным ста-

новішчам, а дзяржаўную сістэму такога кантроля перадаць ад Савета Міністраў — Саветам народных дэпутатаў. Вядома ж, клопаціцца камсамольскі дзеяч і аб прабле-

мах вышэйшай адукацыі, асабліва аб яе матэрыяльнай базе.

«ПІШАМ ЛІСТЫ...»

— Я лічу, што перадвыбарная платформа не адлюстроўвае асобы чалавека, які з ёй выступае, таму буду імкнуцца перш за ўсё паказаць сябе ў чалавечым плане, — так адразу праявіў рашучасць характару Павел Шацько, старшыня Мінскага гарадскога клуба воінаў запаса «Памяць», лектар абкома камсамола.

Яму — 26, закончыў Магілёўскае СПТВ і інстытут народнай гаспадаркі. А самы значны этап яго жыцця — Афганістан. І цяпер, пасля вяртання з той вайны, многае ў дзейнасці і лёсе Паўла звязана з ёй. Першы яго клопат — праблемы воінаў-інтэрнацыяналістаў, і не толькі інвалідаў, а ўсіх, хто быў ТАМ — Павел лічыць, што ўсім ім патрэбна рэабілітацыя, перш за ўсё псіхалагічная. За гэта ён і змагаецца, не забываючы ўвесь час і пра сем'і загінуўшых. Асабліва абурэацца памерамі пенсій для маці не вярнуўшыхся салдат — яны часам проста капеечныя.

Гаварыў Павел таксама аб экалогіі і павышэнні аўтарызэта камсамола, аб удакладненні ролі партыі ў нашым грамадстве — яна павінна займацца ідэалагічнай, а не гаспадарчай работай.

— Галоўную сілу бачу ў маладых. Але абудзіць яе вельмі цяжка. Многія з нас усё яшчэ не імкнуцца самастойна вырашаць свае праблемы, а спяшаюцца дасылаць лісты ў рэдакцыі газет, або нават Гарбачову...

ШКАДА!

Бадай, самыя цікавыя свае думкі кандыдаты ў дэпутаты выказалі, калі пачалі адказваць на пытанні з зала. На жаль, з нашага — ўніверсітэцкага — боку ў гутарцы было вельмі мала ўдзельнікаў, практычна толькі сакратары факультэцкіх камітэтаў камсамола.

Шкада ўсіх, каго не было на гэтай сустрэчы. Яны пазбавілі сябе знаёмства з неардынарным мысленнем Максіма Сотнікава, не паслухалі яшчэ раз голас свайго сумлення, калі ў балючай цішыне, якая раптам ахапіла ўвесь зал, Павел Шацько, інвалід вайны ў Афганістане, гаварыў аб небяспецы ўзнікнення сярод нас так званых «Афганскага сіндрома» — падобны перажылі ў ЗША пасля вайны ў В'етнаме.

Але радасна будзе — за нас за ўсіх, калі гэтыя маладыя людзі ў хуткім часе зоймуць пасады ў Вярхоўным Савеце СССР, каб працаваць і змагацца. Яны ўмеюць!

В. БЯГУН.

Фота С. ГРЫЦА.

Выбары

і наш выбар

— Які лозунг Вашай перадвыбарнай платформы Вы лічыце асноўным?
— Найпершай задачай перабудовы я лічу: задаволіць натуральнае імкненне кожнага чалавека жыць лепш, даць шчасце сваёй сям'і, сваім дзецям, жыць у горадзе, прыдатным для жыцця. Таму ў праграме — плодзе глыбокага роздуму ў садружнасці з набытым вопытам — на першае месца стаў-

ляўленню аб урбанізацыі, прамысловых цэнтрах. Здаецца, самае простае папярэджанне экалагічнай катастрофы: размяшчэнне прадпрыемстваў так, каб былі яны і ў малых гарадах, і нават у вёсках. Толькі «нанізаць» новы аб'ект ведаму заўсёды танней, чым браць на сябе клопаты аб падвядзенні ліній электраэнергіі, дарог, будаўніцтва сацыяльных аб'ек-

да, болей за 5 тысяч тон цвёрдых і газападобных рэчываў. Мне, як кандыдату ў дэпутаты, давалося займацца экалагічнымі праблемамі гэтага завода. Ужо знойдзена пляцоўка, дзе, па дамоўленасці з адной з італьянскіх кампаній, будзе узводзіцца сумеснае прадпрыемства па вытворчасці радыятараў на новай аснове.
А наогул, без закона

Але рэзкае абмежаванне ўжывання рускай мовы, якая на тэрыторыі рэспублікі цяпер вельмі распаўсюджана, на мой погляд, не дасць станоўчых вынікаў. Як ні цяжка гэта вымаўляць, многія пакуль прытрымліваюцца памылковага меркавання: беларуская мова непатрэбна.

У сучасных умовах не абыходзіцца без работы над укараненнем у свядомасці людзей неабходнасці ведаць родную мову. Будзе правільным паставіць вывучэнне беларускай мовы ў школе ў аднолькавае становішча з рускай, выкарыстоўваць для прапаганды мовы радыё, тэлебачанне, старонкі газет.

— 76 тысяч студэнтаў вучацца сёння ў Мінску. Мне здаецца, гэта якраз тая катэгорыя, у якой шмат праблем: дзе жыць, вучыцца, як харчавацца...

— Ведаю, што не хапае інтэрнатаў. Але прадастаўленне пакоя маладой студэнтцы сям'і ў РТІ, БПІ, МДМІ — гэта ўжо рэальнасць. Ведаю і аб тым, што на філфаку на аднаго студэнта даводзіцца сёння 0,5 м² плошчы, і аб тым, што дэфіцыт лабараторных плошчэў складае ва ўніверсітэце 67 працэнтаў. Думаю, у многім вінаватая тая, хто раней працаваў ва ўніверсітэце і не выкарыстоўваў тыя аб'ектыўныя ўмовы, якія былі створаны для таго, каб універсітэт не жыў у беднасці. Цяпер жа ў які бок ні глянь — праблема. З грамадскім харчаваннем таксама.

Не выкарыстоўваецца сёння магчымасць адносінаў універсітэта з прадпрыемствамі і арганізацыямі, для якіх тут рыхтуюць спецыялістаў. Напрыклад, «Інтэграл» — багатае аб'яднанне. Чаму б яму не дапамагчы ўніверсітэту адолець праблему харчавання? Патрэбна праўда, і імкненне з боку ўніверсітэта.

У існаванні так званых «студэнцкіх» праблем я бачу і свае задачы. Лічу неабходным мець у сістэме грамадскага харчавання асобны студэнцкі трэст. Для гэтага патрэбна толькі знаяць базу.

— Ці не атрымаецца, што выбаршчыку давядзецца рашаць задачу з двума «невядомымі»?

— Каму аддаць перавагу? Таму, ад каго будзе больш карысці. Тут патрэбны аловак, каб вызначыць для сябе асноўныя кірункі праграм; біяграфічныя звесткі дэпутата, каб даведацца, наколькі сам ён адчувае праблему, пра якія гаворыць у перадвыбарнай платформе.

Няпростое будзе галасаванне. Я не буду ніякі ілюзіі. Нехта атрымае перамогу. Я не буду правдывішаць, хто. З 18 кандыдатаў (кожны з іх камуніст, і гэтакі я рады) будучыя выбраны толькі 8.

Гутарку вяла
М. ЗАГОРСКАЯ.

Кандыдатамі ў народныя дэпутаты СССР па Мінскай — Маскоўскай тэрытарыяльнай выбарчай акрузе № 564 зарэгістраваны першы сакратар Мінскага гаркома КПБ Уладзімір Рыгоровіч Галко і генеральны дырэктар вытворчага аб'яднання «Белпрамкультура» Анатоль Авер'янавіч Новікаў.

Выбары

і наш выбар

А. А. Новікаў:

«Галоўнае — выкананне наказаў выбаршчыкаў»

— На Вашу думку, які асноўны клопат у народнага выбарніка? — запытаў наш карэспандэнт у Анатоля Авер'янавіча Новікава.

— Пра чалавека. Выкананне наказаў выбаршчыкаў, адстойванне іх інтарэсаў у розных сітуацыях і ў розных установах.

Магчыма, гэта закладзе на ў характары кожнага чалавека — умець рабіць добра, быць уважлівым да навакольных. Ва ўсякім разе, я да такога імкнуўся. І ў той час, калі працаваў кінамеханікам у вёсцы, і тады, калі служыў у арміі, і пасля, калі, скончыўшы Ленінградскі інстытут кінаінжынераў прыйшоў на завод «Кінадэтал».

— Якую накіраванасць мае Ваша перадвыбарная праграма — палітычную, сацыяльную ці эканамічную?

— Хутчэй за ўсё — сацыяльную. Менавіта гэтыя праблемы найбольш балючыя для нашага грамадства. Вы бачылі калінебудзь твар чалавека, які стаіць у «хвасце» чаргі на атрыманне жылля? Чулі, што гавораць рабочыя пра размеркаванне грамадскіх фондаў спажывання? Вызвалялі ад работы маладую маці, у якой няма выбару: не хапае месцаў у дзіцячым садзе? Я лічу, што да гэтага пары на прадпрыемствах не хапае нам галоснасці і рабочага кантролю, мікрараённа горада не стаяць комплекснай забудовы, далейшае развіццё дэмакратыі мае патрэбу ў правядзенні рэферэндумаў на саюзным, рэспубліканскім і мясцовым ўзроўні кіравання, а наша нацыянальная культура ніколі не будзе адроджана, калі не ажыццявіць прынцып беларуска-рускага двухмоўя.

Праўда, калі мяне выбяруць народным дэпутатам, абмяжоўвацца толькі акрэсленым у перадвыбарнай платформе не буду, прыму актыўны ўдзел у рабоце камісіі Вярхоўнага Савета па падрыхтоўцы заканадаўчых актаў. Такіх, якія б сапраўды былі накіраваны на павышэнне жыццёвага ўзроўню нашых людзей.

— Вы дэпутат Маскоўскага раённага Савета народных дэпутатаў, гене-

ральны дырэктар аб'яднання «Белпрамкультура». Зразумела, да таго, як сталі кандыдатам у дэпутаты, ужо паспелі што-нішто зрабіць...

— Наша прадпрыемства адно з першых пайшло на ўсталяванне трывалых сувязей са школай. Цяпер у нас, у час вытворчай практыкі, працуюць вучні СШ № 67 і № 170, спеціалізаванага № 8 і вучэбна-вытворчага камбіната Маскоўскага раёна.

Калектыў значна павялічыў аб'ём выпуску тавараў народнага спажывання, а ў цэлым па Маскоўскім раёне, кажу гэта як дэпутат, звыш задання зроблена тавараў народнага спажывання на суму 12 мільёнаў рублёў.

Падрыхтаваў
Д. МАЛІНОУСКІ.

РАДКІ БІЯГРАФІІ
нарадзіўся ў Маскве ў 1939 годзе рускі скончыў Ленінградскі інстытут кінаінжынераў член КПСС жанаты, мае дваіх дзяцей дэпутат Маскоўскага раённага Савета народных дэпутатаў член бюро Маскоўскага раённага камітэта КПБ ўзнагароджаны Граматай Вярхоўнага Савета БССР працоўную біяграфію пачаў у 1956 годзе матарыстам саўгаса «Дуброўскі» Новадзеравенькаўскага раёна Арлоўскай вобласці. Працаваў кінамеханікам, электрамонтажнікам і майстрам на заводзе «Кінадэтал». З 1971 па 1976 год працаваў на механічным заводзе імя С. І. Вавілава. Вярнуўшыся на завод «Кінадэтал», працаваў галоўным інжынерам, потым дырэктарам, з кастрычніка 1988 года — генеральны дырэктар вытворчага аб'яднання «Белпрамкультура», створанага на базе завода «Кінадэтал».

У. Р. Галко: «Прыярытэт — павышэнню дабрабыту»

лю вырашэнне комплексна сацыяльных праблем.

Вось зусім няпростое пытанне: як пра жыць у вялікім горадзе чалавеку, калі ён адзін і атрымлівае мінімальную пенсію? Без існавання рэальнай гарантыі надзейнай сацыяльна-эканамічнай абароны грамадзян яно не вырашаецца. Як кандыдат у народныя дэпутаты я прапаную вызначыць пра жытцаны ўзровень жыцця ўсіх сацыяльных груп насельніцтва для кожнага рэгіёна краіны, паклаўшы яго ў аснову будучай пенсійнай рэформы. Магчыма, некаторыя катэгорыі грамадзян і пасля яе атрымаюць пенсію ніжэй за мінімальную. На гэты выпадак грамадству і дзяржаве неабходна прадугледзець сродкі на дапамогу.

Няправільна арганізавана тое грамадства, дзе малады чалавек доўгі час знаходзіцца ў залежнасці ад старэйшага пакалення. Бацькоўскія падарункі рэальна замяняць дзяржаўнай дапамогай — у выглядзе доўгатэрміновых крэдытаў.

Спадзяюся, у хуткім часе ў дзяржаўным маштабе будзе прыняты закон аб забеспячэнні маці аплачываемага адпачынку да дасягнення дзіцем трохгадовага ўзросту. І вылучаю такі тэзіс у перадвыбарнай праграме. Бо ў дадзеным выпадку, калі гаворка ідзе пра дзяцей, іх здароўе, падлічваць выдаткі бессэнсоўна. Кіраўнікі многіх прадпрыемстваў, дзе жанчынам з дзецьмі да трох гадоў даюць аплачываемы адпачынак, даўно ўжо гэта зразумелі.

— «Увесці катэгорыю экалагічнага злачыства і экалагічнага злачынцы для службовых асоб, чыя дзейнасць — наўмысна ці міжволі — памяншае рэсурсы жыцця ў дзяржаве», — прапануе Ю. Чарнічэнка. Якія найбольш строгія меры лічыце дапушчальнымі Вы?

— Экалагічная праблема — следства неапраўданага імкнення развіваць прамысловасць у вялікіх гарадах, няправільных

РАДКІ БІЯГРАФІІ
Нарадзіўся ў сялянскай сям'і ў 1939 годзе беларус закончыў Беларускі політэхнічны інстытут жанаты, мае дваіх дзяцей член КПСС з 1962 года дэлегат XIX Усесаюзнай партканферэнцыі лаўрэат Дзяржаўнай прэміі СССР ўзнагароджаны ордэнам «Знак Пашаны» працоўную біяграфію пачаў у 1958 годзе станочнікам на Мінскім трактарным заводзе пасля заканчэння політэхнікума. Працаваў тэхнолагам, начальнікам праектнага бюро, галоўным тэхнолагам, сакратаром парткома аб'яднання «Мінскі трактарны завод», у 1985 годзе выбраны другім сакратаром, а з 1986 года — першы сакратар Мінскага гаркома Кампартыі Беларусі.

таў. Вынік — экалагічная напружанасць большасці гарадоў. Як пазбавіцца ад яе нашаму гораду?

У сваёй праграме я прадугледзеў увяд прагрэсіўнай аплаты за экалагічны ўрон. Кіраўнікі прадпрыемстваў, якія маюць выкіды большыя за дапушчальныя канцэнтрацыі і сёння штрафуюцца арганізацыямі санітарнага нагляду. А справу гэта чамусьці не мяняе. Плату за экалагічны ўрон (дастаткова адчувальную па памерах), па маёй задумцы, павінны ўносіць у бюджэт горада працоўныя калектывы. Калі ў вызначаны тэрмін (год ці два) парадак не наведзены — памер платы будзе павялічвацца прагрэсіўна — у два, пяць, дзесяць разоў...

Пры такіх умовах калектывы будзе вымушаны вырашаць экалагічныя праблемы: ці праводзіць прыродаахоўныя мерапрыемствы, ці выносіць прадпрыемства за межы горада, ці ствараць новае на базе новай тэхналогіі.

Ёсць у Мінску завод ацяпляльнага абсталявання, ён выкідае ў паветра, якім дыхаюць лёгкія гора-

аб экалогіі нам, напэўна, не абыходзіцца. У ім павінна быць агаворана адказнасць за экалагічны ўрон. Парушэнне закона — па меншай меры правінанасць. Тут я станаўлюся на адну пазіцыю з Ю. Чарнічэнкам.

— Толькі цяпер рэабілітаваны тэрмін «палітыка беларусізацыі». З часу яе разгортвання прайшло шэсцьдзесят гадоў. Што, на Вашу думку, нам патрэбна пакінуць у далёкіх дваццатых, што ўзяць з сабой для забеспячэння рэальнага беларуска-рускага двухмоўя?

— Мы жывём у канцы васьмідзесятых. І, улічваючы вопыт мінулага, вырашаем не даўнішнія — сённяшнія праблемы. Скажу прама: я стаю на пазіцыі максімальнага развіцця беларускай мовы як носьбіта нацыянальнай культуры. Трэба адраджаць беларускія школы (напачатку хаця б па адной у кожным раёне нашага горада). У праграме я стаўлю пытанне аб пераводзе работы асобных устаноў сталіцы беларускай рэспублікі на беларуска-рускае двухмоўе.

Кандыдатамі ў народныя дэпутаты СССР па Мінскай — Фрунзенскай нацыянальна-тэрытарыяльнай выбарчай акрузе № 67 зарэгістраваны дырэктар завода буйнапанельнага домабудавання № 2 МВАІДа Рыгор Мікалаевіч Падбярэзскі і рабочая Мінскага вытворчага абутковага аб'яднання «Прамень» Зінаіда Пятроўна Шэўчык.

Завод буйнапанельнага домабудавання № 2 МВАІДа, што ўзначальвае Р. М. Падбярэзскі — кандыдат у народныя дэпутаты па Мінскай — Фрунзенскай нацыянальна-тэрытарыяльнай выбарчай акрузе, практычна працуе без браку, з прыбыткам. Паслядоўна ажыццяўляецца праграма сацыяльнага развіцця калектыву. У мінулым годзе ва Усеаюзным сацыялістычным спабарніцтве прадпрыемства заваявала першае месца.

— Завод БПД-2 працягла час адставаў. Як вы, Рыгор Мікалаевіч, вывелі прадпрыемства з прарыву?

— Я выводзіў яго не адзін. Галоўны інжынер Валерый Загорскі, начальнік вытворчага аддзела Уладзімір Макаеў, яго брат брыгадзір Анатоль Макаеў, многія іншыя спецыялісты, рабочыя, служачыя — усе яны не толькі жадалі бачыць сваё прадпрыемства перадавым, але і прыкладалі да таго вялікія намаганні.

Пачалі з рэканструкцыі прадпрыемства, не спыняючы вытворчасці. Вядома, не абышлося без таго, каб не парушыць фінансавую дысцыпліну: па сутнасці разгарнулі новае будаўніцтва, а карысталіся сродкамі, якія былі адпущаны на рамонт. Банк пагражаў рознымі карамі. Давялося звяртацца ў Саўмін БССР. Там нас падтрымалі і далі дазвол працягнуць далей рэканструкцыю. Тры гады «сядзелі» без прагрэсіўнай аплаты, пакуль не перабудавалі адзін з важнейшых участкаў завода — цэх № 1. Адначасова павялі барацьбу за якасць прадукцыі. Усім калектыву

вам рашылі так: калі завод паставіць на будпляцоўку той ці іншы выбар нізкай якасці, дык да канкрэтных віноўнікаў будуць прыняты самыя суровыя матэрыяльныя санкцыі.

— У апошнія гады ў МВАІДзе, як і ў многіх іншых падраздзяленнях Галоўмінсбуда, назіралася даволі сур'ёзная цяжкая кадраў, людзі пакідалі будоўлю. У чым, на Ваш погляд, прычыны?

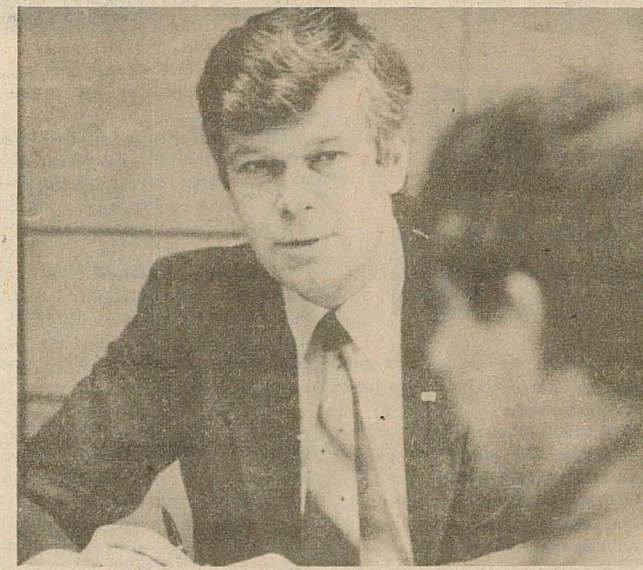
— Гэта якраз і тлумачыцца нізкім узроўнем будаўнічай індустрыі. Яна, па сутнасці, у нас «дабітая», а аднаўленне ідзе вельмі марудна. А калі так, дык няма чаго спадзявацца рабочым, якія знаходзяцца на мантажных пляцоўках, на высокі заробак, бо матэрыялы да іх будуць прыходзіць з перабоямі, нерытмічна, дрэннай якасці. А калі так, то і сацыяльныя праграмы арганізацыі не будуць выконвацца.

Мы таксама ў той, рашаючы, момант перажылі ўсплеск цяжасці кадраў. Зараз яна на заводзе БПД-2 складае 6—7 працэнтаў, у два разы ніжэй за сярэдні паказчык

па глянцу. Я лічу, што большую долю клопатаў для чалавека, які стварае ўласнымі рукамі і розумам матэрыяльны каштоўнасці, павінна ўзяць на сябе ўласнае прадпрыемства. Што ў гэтым напрамку зроблена на нашым заводзе? Амаль поўнаасцю рассялілі маласямейных па інтэрнатах, збудаваных за гэтыя гады ў аб'яднанні. З дапамогай інстытута фізічнай культуры абследавалі стан здароўя кожнага работніка, у ходзе рэканструкцыі будзем сауны. Заклучаем з філармоніяй дагаворы на культурнае абслугоўванне калектыву. І, зразумела, далі людзям магчымасць добра зарабіць. Карацей, робім усё для чалавека і змагаемся за чалавека.

— У Вашай перадвыбарнай праграме запісана: «Ухіліць дзяржаўны маніпалізм у кіраванні народнай гаспадаркай». Пракаменціруйце, калі ласка, гэты пункт.

— Я маю на ўвазе маніпалію міністэрстваў, якія, на мой погляд, ператварыліся ў тормаз эканамічнай і сацыяльнай перабудовы. Да гэтага дня планавыя органы даводзяць «выка-

РАДКІ БІЯГРАФІІ

Нарадзіўся ў сялянскай сям'і ў 1949 годзе ў Беларусі член КПСС з 1970 года закончыў завочнае аддзяленне Беларускага політэхнічнага інстытута жанаты, мае дваіх дзяцей працоўную дзейнасць пачаў у 1966 годзе ў калгасе імя Гагарына Докшыцкага раёна Віцебскай вобласці. З 1967 года працаваў арматуршчыкам-камплектоўшчыкам, майстрам арматурнага цэха,

інжынерам па тэхніцы бяспекі завода зборнага жалезабетона домабудування камбіната № 1 у Мінску. З 1976 года — на Мінскім вытворчым аб'яднанні індустрыяльнага домабудавання імя 50-годдзя БССР: спачатку інжынерам па тэхніцы бяспекі, потым намеснікам дырэктара завода буйнапанельнага домабудавання № 1. А з красавіка 1984 года працуе дырэктарам завода буйнапанельнага домабудавання № 2.

наўцам» паказчыкі на наступны перыяд «ад дзясянутага». Ужо зараз мы выканалі, напрыклад, пяцігадовы план росту прадукцыйнасці працы. Нядаўна ж прыходзіць да мяне ранішня карэспандэнцыя, а там пакет: падняць у 1989 годзе гэты паказчык яшчэ на 7,7 працэнта. Тых, хто ўзяў са «столю» такі рост, не турбавала, што ў 1989 годзе частку рабочай сілы і механізму мы накіруем на рэканструкцыю і будаўніцтва новых участкаў нашай вытворчасці, што ёсць пэўныя эканамічныя законы. Урэшце мы дамагліся, што гэты паказчык быў прыведзены ў адпаведнасць з нашымі магчымасцямі.

Тое ж самае адбываецца з прыбыткам. Пасля таго, як мы льюць долю аддаём у дзяржбюджэт, глянцу і ў аб'яднанне, нам застаецца ўсяго... 7 працэнтаў. Мізер, якога не хапае, каб ажыццяўляць свае вытворчыя і сацыяльныя праграмы. Мяркую, што лепей было б рабіць адлічэнні ў разумных памерах у бюджэт мясцовых Саветаў, а астатнія грошы накіроўваць на гэтыя праграмы. Саветы павінны мець свае фінансы, тады яны будуць валодаць рэальнай уладай. Наш завод, напрыклад, зацікаўлены ў тым, каб у Фрунзенскага райсавета народных дэпутатаў была менавіта такая ўлада, бо на тэрыторыі раёна працуе большасць работнікаў прадпрыемства.

А. НІКАЛАЙЧАНКА, кар. «Вячэрняя Мінска».

З. П. Шэўчык: «Сфера дзейнасці — сацыяльная»

Дзевятнаццаць працоўных калектываў раёна прагаласавалі за яе.

Зінаіда Пятроўна ведае, што барацьба будзе нялёгкай, шанцаў на поспех не так ужо і многа. І ў многім ён будзе абумоўлівацца напалам барацьбы, тым, наколькі здолее сама прыцягнуць да сваёй перадвыбарнай праграмы выбаршчыкаў на сустрэчах, а таксама ад таго, як актыўна і плённа працуюць агітатары. Патрэбна, каб выбаршчыкі ёй паверылі.

На «Прамені» Шэўчык ведаюць многія. І практычна кожны чалавек, які звяртаўся калі-небудзь да яе за дапамогай, не сумняваючыся аддасць яе свой голас. Зінаіда Пятроўна заўсёды стараецца рабіць для людзей усё, што ад яе залежыць. Таму калектывы другога раскройнага цэха выбраў яе старшынёй цэхавага камітэта на другі тэрмін. Тут працуе больш шасцісот работнікаў і ўзначальваецца цахком у такім вялікім калектыве няпроста. Ды і прамых абавязкаў — раскрой тканіны — з яе ніхто не здымаў.

Памятаю, неяк у час размовы Зінаіда Пятроўна скардзілася, што на такі вялікі цэх выдзяляюць вельмі мала п'уцэвак у дамы адпачынку, санаторыі. Зараз у праграме, якую яна вылучае як кандыдат у дэпутаты, збіраецца, у выпадку выбаранія, накіраваць свае намаганні на вырашэнне такіх важных праблем, як развіццё санаторыяў і прафілакторыяў для лячэння і адпачынку рабочых, а таксама на будаўніцтва ў кожным раёне горада спартыўна-аздараўленчага комплексу.

Дарэчы, у 1987 годзе Шэўчык была выбрана членам прэзідыума ЦК прафсаюза рабочых тэкстыльнай і лёгкай прамысловасці. Дзякуючы яе настойлівасці, ЦК галіновага прафсаюза вылучыў 3,5 млн. руб. чатыром прадпрыемствам лёгкай прамысловасці Беларусі на будаўніцтва санаторыяў і прафілакторыяў. У тым ліку 1 млн. руб. — для МВАА «Прамень».

Такіх прыкладаў людзі могуць назваць многа. Напісаў некалькі вайсковыя і працы С. А. Ахрэм-

чык заяву на водпуск летам, а начальнік: працаваць няма каму. Тады Зінаіда Пятроўна пагутарыла з членамі брыгады, якія ўзялі абавязальствы выканаць планавы заданне і за яго. Ахрэмчык пайшоў у водпуск.

У сваёй перадвыбарнай праграме яна вызначыла яшчэ мноства праблем, якія патрабуюць рашэння. У прыватнасці, захаванне здароўя працуючых і за кошт скарачэння ручнай працы (фізічнай, некваліфікаванай). Для гэтага, на яе думку, неабходна прыцягнуць перш за ўсё навуковых супрацоўнікаў, выкананне ме-

рапрыемстваў якіх дазволіла б вызваліць жанчын і ад трохзменнага рэжыму работы.

Акрамя таго, улічваючы, што праца людзей у лёгкай прамысловасці не адносіцца да разраду лёгкіх, кандыдат у дэпутаты збіраецца дабівацца павелічэння адпускоў для ўсіх катэгорый працуючых да 24 дзён.

Гэта ўсяго некалькі пунктаў праграмы Шэўчык. А наогул яна даволі шырокая. Тут выхаванне і навучанне дзяцей, пытанні экалогіі, міжнацыянальнай адносін. І ўсё ж, як чалавеку рабочаму, як жанчыне і

РАДКІ БІЯГРАФІІ

Нарадзілася ў 1950 годзе ў Беларусі член партыі з 1981 года замужам, выхоўвае сына 21 год працуе раскройшчыцай на аб'яднанні «Прамень» старшыня цахкома і член Прэзідыума ЦК прафсаюза рабочых тэкстыльнай і лёгкай прамысловасці СССР.

маці, ёй бліжэй за ўсё праблемы, звязаныя з працай і бытам. Ці здолее яна іх вырашыць, калі народ яе выбярэ дэпутатам?

Тут, думаю, да месца прыслухацца да думкі людзей, якія ведаюць яе не першы год. Больш таго, як сказала Рэгіна Вікенцьеўна Галавач, у брыгадзе якой працуе Шэўчык, у нас вырасла: за дваццаць гадоў работы стала адной з самых вопытных і кваліфікаваных раскройшчыц, заваявала аўтарытэт і прызнанне ў калектыве. Уступіла ў партыю, зараз заканчвае тэхнікум лёгкай прамысловасці.

Гэта думка не толькі Р. В. Галавач, але і ўсяго калектыву. Калектыву цэха № 2 прагаласавалі за яе аднагалосна. Хаця за дваццаць гадоў работы ў калектыве многае магло здарыцца. Асабліва калі ўлічыць, што яна доўгі час знаходзіцца на грамадскай рабоце. Ад некага адмагнулася — спяшалася, настрой быў дрэнны — ды ці мала што, у жыцці ўсялякае бывае...

— Не, — сцвярджае брыгадзір слесары-рамонтнікаў Г. С. Лойка, — не такі яна чалавек, каб некага не выслухаць, некаму не дапамагчы.

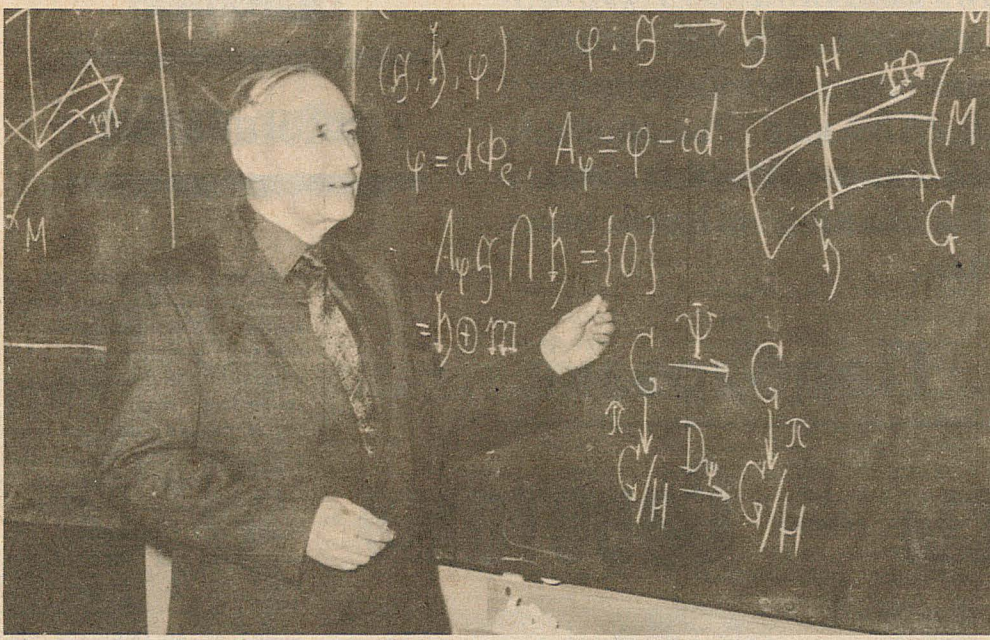
Нягледзячы на пасады і званні, гаворыць прадуў у твар. Так лічаць выбаршчыкі.

Ці здолее Шэўчык адстаяць інтарэсы працоўных як народны дэпутат? Зінаіда Пятроўна лічыць, што здолее.

Ці здолее ажыццявіць сваю перадвыбарную праграму, залежыць ад выбаршчыкаў, ад таго, за каго яны прагаласуюць.

В. МАТУСЕВІЧ, кар. шматтыражнай газеты «За ударнай труд».

ЁСЦЬ ПАЭЗІЯ Ў ГЕАМЕТРЫІ

Доўгі час у гісторыі чалавечтва ўсе матэматыкі называліся геаметрамі. З таго часу вобраз матэматыкі, якая ператварылася ў даволі разгаліваную навуку, непазнавальна змяніўся. Аднак геаметрычныя ідэі і ўяўленні, пастаўленыя на якасна новую аснову, па-ранейшаму адгрываюць істотную (аб'ядноўваючую) ролю ў сучаснай матэматыцы. Складанейшая (але і самая прыгожая) структура гэтых узаемазвязей падуладна толькі нямногім вучоным. Вядомы савецкі матэматык Васіль Іванавіч Вядзернікаў, доктар фізіка-матэматычных навук, прафесар — адзін з вядучых геаметраў нашай краіны.

Настаўнік... Розныя эмоцыі выклікае ў нас гэта слова, таму што, як заўважыў вялікі Гётэ, «тыя, у якіх мы вучымся, правільна называюцца нашымі настаўнікамі, але не ўсялякі, хто нас вучыць, заслужвае гэта імя». Тым даражэй Настаўнік, якога здаўна шанілі ў народзе, — прафесіянал, чалавек, грамадзянін.

Разам з некаторымі аднакурснікамі мне, у далёкім 1969 годзе яшчэ студэнту другога курса матэматычнага факультэта, пашчасціла наведаць серыю спецкурсаў В. І. Вядзернікава, які ўзначальваў тады ў БДУ імя У. І. Леніна кафедру геаметрыі. Гэта быў незабыўны час, калі на лекцыях Васіля Іванавіча разам сядзелі студэнты розных курсаў, аспіранты, выкладчыкі. Здзіўляла тая лёгкасць і натуральнасць, з якой Васіль Іванавіч выкладаў сучасныя геаметрычныя тэорыі і перакідаў «моцікі» паміж імі. Было цікава назіраць, як многія з выкладчыкаў, што працавалі ў іншых галінах матэматыкі, са здзіўленнем выслухоўвалі тонкія назіранні настаўніка ў, які ім здавалася, іх раздзеллах навукі, прычым рабілася гэта выключна карэктна і добразначліва.

Ніводзін курс ці спецкурс, які ён чытаў, нельга было назваць традыцыйным. Выкладанне знакамітай і даўно стаўшай класічнай геаметрыі Лабачэўскага ў курсе «Асновы геаметрыі» зроблена Васілём Іванавічам выключна прыгожа, зыходзячы з агульнай канцэпцыі геаметрыі груп пераўтварэнняў, як канкрэтны прыклад адной з заснаваных ім жа агульнай геаметрычнай тэорыі аб'яднаных сіметрычных прастораў. Та-

кое выкладанне да гэтага часу не сустрэнеш ні ў адным выданні свету.

Не дзіўна, што вакол Вядзернікава адразу ж сканцэнтравалася група студэнтаў і маладых супрацоўнікаў, якія актыўна ўключыліся ў навуковыя даследаванні. І справа тут не толькі ў высокай матэматычнай эрудыцыі Васіля Іванавіча і шырыні яго адукацыі (нямногія валодаюць гэтымі якасцямі), але і ў дзіўнай навуковай інтуіцыі і выключным мностве ідэй. Сам Васіль Іванавіч заклаў асновы адразу некалькіх перспектывных напрамкаў, якія ляжаць на мяжы геаметрыі, тапалогіі, алгебры, дыферэнцыяльных ураўненняў і паспяхова развіваюцца ў нашай краіне і за мяжой. Кожнаму са сваіх вучняў ён прапаноўваў задачу прынцыпова новую і ў шырокім аспекце. Наогул, уменне працаваць самастойна і самому ставіць задачы ў выбраным напрамку Васіля Іванавіча вельмі цэніць у вучнях і ніколі не даходзіць да дробязнай апекі. Пры гэтым у пастаянных зносінах адзін з адным кожны фарміруе і ўдасканальвае сваю матэматычную культуру. А патрэбна сказаць, што «планка» таго ўзроўню, якога патрабуе Настаўнік, заўсёды знаходзіцца на даволі саліднай вышыні, што, безумоўна, павышае маральную задаволенасць вынікамі.

За кароткі час навуковая геаметрычная школа ў Беларусі пад кіраўніцтвам В. І. Вядзернікава стала адной з вядучых у краіне.

Зносіны з Васілём Іванавічам ніколі не абмяжоўваліся абмеркаваннем толькі матэматычных праблем. Здзіўляе шырыня яго адукаванасці і тонкае ўспрыняцце ў разнастайных пытаннях. Ён выключныя цаніцель паэзіі, цудоўна ведае і разумее мюзыку, жывапіс, літаратуру, валодае мяккім гумарам і дзіўнай добразычлівасцю. Душэўная шчодрасць Васіля Іванавіча часта падтрымлівала многіх з нас у няпростых жыццёвых сітуацыях. І большасць з тых, хто ведае яго, плацаць яму тым жа.

Успамінаецца такі эпізод. Адна мая аднакурсніца, якая не вызначалася асаблівай стараннасцю ў вучобе, стала з нечаканай руплівасцю рыхтавацца да заліку, які прымаў Васіль Іванавіч. У адказ на наша здзіўленне яна растлумачыла, што не можа дрэн-

на адказаць экзаменатару, таму што вельмі яго паважае.

Што датычыць навуковай прынцыповасці і грамадзянскай пазіцыі, то тут В. І. Вядзернікава заўсёды вызначаюць цвёрдасць поглядаў і адзнак. Ён ніколі не здраджвае сваім прынцыпам з кан'юнктурных меркаванняў. Ва ўсе часы ён адстойваў і адстойвае на справе высокі ўзровень універсітэцкай адукацыі і ніколі не згаджаецца з чарговымі «навацыямі» чыноўнікаў ад навукі. Не заўсёды гэта проста, але ў такіх моманты і праяўляецца сапраўдны патрыятызм...

Ідуць гады. Новыя вучні прыходзяць у навуковую геаметрычную школу Беларусі, якую вось ужо 20 гадоў узначальвае Васіль Іванавіч Вядзернікаў. Старэйшыя з іх паспяхова працуюць у розных ВНУ і навуковых цэнтрах рэспублікі і за яе межамі, самі рыхтуюць вучняў. І, як і раней, падтрымліваюць цесныя кантакты са сваім настаўнікам. Кожны год адзінаццатага лютага пісьмы і тэлеграмы з віншаваннямі сяброў, калег і вучняў прыходзяць Васілю Іванавічу з Масквы, Казані, Варонежа, Горкага, Тарту, Вільнюса, Калінінграда, Магілёва, а таксама з-за мяжы. З далёкага Алжырскага універсітэта, дзе чытае лекцыі кандыдат фізіка-матэматычных навук, дацэнт мехмата С. Г. Конанаў, прыйшло пісьмо, у якім ён піша: «Дарагі Васіль Іванавіч! Ад усёй душы віншую Вас з 70-годдзем. З цеплынёй успамінаю Вашы цудоўныя чалавечыя якасці сапраўднага рускага інтэлігента: прыстойнасць, сціпласць, дабрыню — усё тое, што так каштоўна зараз у людзях. Вялікі дзякуй Вам за ўсе навуковыя і педагогічныя веды, якія я атрымаў, займаючыся і працуючы пад Вашым кіраўніцтвам». Гэтыя словы нашага калегі падзяляе кожны з вучняў В. І. Вядзернікава.

...Хутка наш чарговы геаметрычны семінар, якім усе гэтыя гады кіруе Васіль Іванавіч. Семінар добра вядомы ў краіне, многія выдатныя матэматыкі лічаць за гонар зрабіць на ім даклад. Выступаюць у нас і замежныя калегі. Гэта дзіўныя геаметрычныя азісы, дзе прадстаўлены ўсе пакаленні і беражліва захоўваюцца добрыя традыцыі. Ахоплівае радаснае адчуванне, калі чарговы раз бачыш вочы таленавітай моладзі і гарэзлівы бляск у вачах ганаровых ветэранаў. І як не ўспомніць А. С. Пушкіна, які аднойчы сказаў: «Натхненне патрэбна ў геаметрыі, як і ў паэзіі...»

В. БАЛАШЧАНКА,
кандыдат фізіка-матэматычных навук, дацэнт механіка-матэматычнага факультэта.

Жыву надзеяй

Цяжка было прывыкнуць да салдацкага жыцця, якое пачалося ў мяне неўзабаве пасля прыезду дамоў. Асабліва непрыемна пастаянна адчуваць нейкае нервовае напружанне, хваляванне — служба пачалася ў сапёрным узводзе. Але хутка мяне перавялі ў іншае месца, дзе я стаў перакладчыкам. Дарэчы, каб трапіць сюды, давялося вытрымаць конкурс, бо колькасць прэтэндэнтаў уражвала. Затое зараз маю магчымасць наведвацца дамоў, хадзіць у цывільнай вопратцы.

Не скажу, каб час ішоў павольна. Наадварот, ён імчыць, нібы хуткі цягнік. Здараецца, толькі і паспяваеш каб ён не марудзіў, бо наперадзе чакае работа па спецыяльнасці (я закончыў аддзяленне міжнароднай журналістыкі БДУ). Прызнацца, пакуль не паспее адчуць асалоду ад журналісцкай працы, калі не лічыць той невялікай колькасці матэрыялаў, што былі надрукаваны ў перыядычных выданнях у Беларусі. Але ўсё гэ-

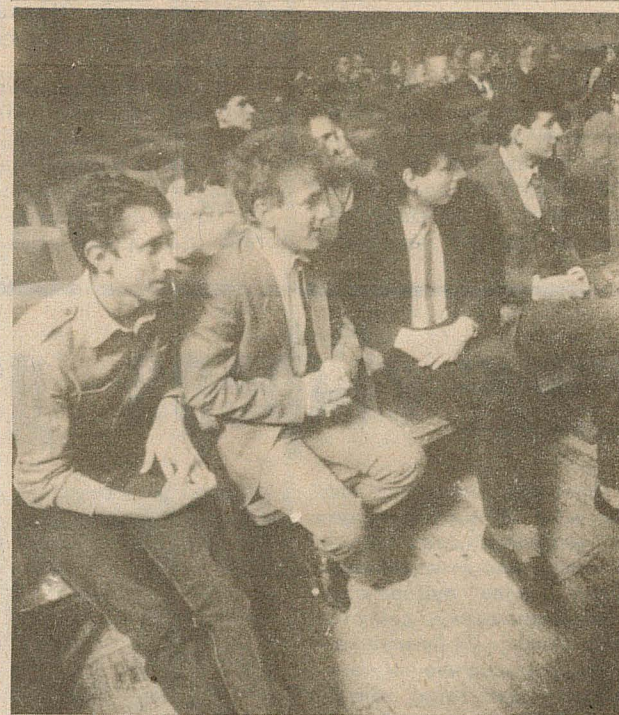
та — дробязі. Карціць адчуць сябе паўнапраўным членам калектыву, жыць яго радасцямі і клопатамі, суперажываць разам з калегамі.

А яшчэ ёсць у мяне вялікае жаданне: прадоўжыць вучобу ў Белдзяржуніверсітэце, у аспірантуры. Праўда, у бліжэйшы час патрэбна вырашыць некаторыя арганізацыйныя пытанні, звязаныя з гэтым. Толькі я думаю, што ўсё ўладкуецца і, магчыма, мы сустрэнемся зноў. Жыву надзеяй на гэта.

Мы развіталіся з вашай цудоўнай краінай, з вашымі мілымі людзьмі. Але як неспакойна пачынае біцца сэрца пры адной толькі думцы пра Беларусь, пра Мінск. Яно не хоча парываць сувязі паміж намі. Я ўпэўнены, што мы павінны стаць у нейкай ступені звязаным званом паміж нашымі краінамі, нашымі народамі. І мы будзем такімі пасрэдкамі, бо гэтага патрабуе абстаноўка ў свеце, гэтага патрабуе жыццё.

БЕСМЕЛА МУМАНД
(Афганістан).

ФОТАРЭПАРТАЖ

23 лютага — свята мужчын. У гэты дзень усе віншаванні, самыя найлепшыя пажаданні — для іх.

— Нашы мужныя абаронцы, сапраўдныя сябры, безумоўна, заслугоўваюць такой увагі, — лічаць дзяўчаты факультэта журналістыкі.

Ад усяго жаночага калектыву сваіх рыцараў палацу, што размешчаны на вуліцы Свардлова, 7, віншавалі на святочным вечары дзяўчаты II і V курсаў. «Добры вечар! У эфіры праграма «Погляд», — так пачалі сваю жартоўную перадачу вядучыя Наталля Сіраш і Вольга Мядзведзева. Відэакліпы і рэклама, аб'явы, і сустрэчы з гасцямі перадачы — усё гэта так іскрылася гумарам, што нельга было абыйкава назіраць за тым, што дзеялася на сцэне.

Кульмінацыйным момантам праграмы былі выбары містэра журфака — самага абаяльнага, разумнага, папулярнага. Па выніках анкетавання, якое правялі дзяўчаты загадзя, ленты пераможцаў атрымалі Андрэй Шлег (V курс), Дзмітрый Лукашук, Максім Вашкевіч і Сяргей Лаўнік (II курс).

Закончыўся святочны вечар дыскатэкай.

Г. ГАЛАВАТАЯ,
І. КАВАЛЕЎСКАЯ,
студэнткі факультэта журналістыкі.
Фота С. ГРЫЦА.

